



ÖNÜMÜZDEKİ DÖNEM

Ülkemiz, derinleşen ve etkileri seçimler ertesinde daha da yoğun yaşanacak ekonomik bir bunalımın ilk göstergeleri altında seçimlere gidiyor. Ekonomik göstergeler büyümenin düştüğünü, istihdamda azalma olduğunu, ihracatın geçen yıla oranla gerilediğini, borç yükü ve cari açığın kritik bir seviyede olduğunu gösteriyor. Bu göstergeler ise işçi sınıfımız ve emekçi halkımızın yaşamına gelirlerin azalması, fiyatların yükselmesi, paranın alım gücünün gerilemesi, bankalara olan borç yükünün tehlikeli bir biçimde yükselmesi ve iş bulma olanaklarının giderek umutsuz bir hale gelmesi olarak yansıyor.

(Devamı 2'de)

BİR YOLDAŞTAN MEKTUP:

İŞÇİ DİRENİŞİ ÖĞRETİYOR

Hüseyin Arapoğlu - Metal işçisi

Bugünlerde yakın dönemin en önemli işçi hareketlerinden birini hep birlikte yaşıyor ve birlikte şahit oluyoruz.

Toplumsal olayların seyrinin, bazen bizleri öngördüğünden çok daha farklı ve hatta bazen de öngöremediğimiz kadar hızlı biçimde değişebileceği ve gelişebileceği gerçeği, bir kez daha hayata geçti.

SAYFA 4'TE

SINIF MÜCADELESİNİN HAZİRAN SINAVI

Johann Stock

Haziran seçimlerinin ayırt edici hedefi, iktidar partisinin sınırlandırılması ve mümkünse iktidardan uzaklaştırılmasıdır.

SAYFA 6'DA

İŞÇİ SENDİKALARI NE DURUMDA?

İsmet Bahriyeli

1980 Askeri Faşist Darbe Anayasası doğrultusunda 1983 yılında çıkartılan 2821-2822 Sendikalar ve Toplu İş Sözleşmesi yasaları ve bu yasaların mantığına uygun olarak işkolları yönetmeliği, işkolu barajı, işyeri/işletme barajı gibi onlarca yönetmelik ve düzenlemelerle sendikalar üzerine sıkı kontrol ve sınırlama mekanizmaları getirildi. Bu sıkı kontrol ve sınırlama mekanizmaları devreye sokulurken, sendikal bürokrasinin serpilip gelişmesini hedefleyen pek çok düzenleme, yasa ve yönetmeliklere paralel olarak uygulanmaya koyuldu.

SAYFA 8'DE

TKP ÜYELERİ KOLEKTİFİ'NDEN ÇEŞİTLİ AÇIKLAMALAR

SAYFA 10-23'TE

ÖNÜMÜZDEKİ DÖNEM

(Baştarafı 1'de)

Ülkeyi saran ekonomik bunalım, işbirlikçi AKP iktidarının ülkemizi komşularımızla bir savaş çılgınlığına sürükleyecek eğitim-projesini başlatmasıyla daha da derinleşiyor, işbirlikçi otokrat Erdoğan'ın yayılmacı emelleriyle birleşiyor. Türkiye, Katar ve Suudi Arabistan ortaklığıyla ve ABD onayıyla başlatılan, Suriye'deki İslamcı rejim karşıtlarının Türkiye'de eğitilip silahlandırılmasını kapsayan proje, Suriyeli milyonlarca mülteciyi barındırmak zorunda kalan ülkemizin Erdoğan'ın yönetimi altında maceracılıkta sınır tanımayacağına göstergesi oluyor. Suriye ve Irak'ta yüz binlerce masum insanı katletmekten geri durmayan İslamcı IŞİD terörü karşısında sesi çıkmayan iktidar, Suriye'nin meşru rejimini devirmeyi kendinin misyonu sayarak ülkemizi bir ateşin içine atmaktan çekinmeyeceğini gösteriyor. Bu tutumuyla da Ortadoğu'daki Kürt, Alevi ve Hristiyan katliamına ortak oluyor, insanlık suçu işliyor.

MİT tırlarına yapılan baskınlarla ortaya çıkan ve iktidarın 'provokasyon' diyerek kendini kurtarmak istediği, IŞİD ve EL-NUSRA dahil İslamcı rejim karşıtlarına silah ve mühimmat yardımı yapma girişimi, işbirlikçi iktidarı suçüstü yakalamanın ötesinde bir anlam taşımıyor. Uluslararası savaş suçları mahkemesinde yargılanmayı gerektiren bu durum, iktidarı ve işbirlikçi otokratı çileden çıkarıyor ve daha da baskıcı tedbirler almasına yol açıyor. Cumhuriyet Gazetesi ve gazeteci Can Dündar hakkındaki suç duyuruları böylesi bir durumun sonucu olarak ortaya çıkıyor.

Böylesi karmaşık bir ortamda süregiden seçim süreci de iktidarın istediği hedeflere ulaşamayacağına sinyallerini veriyor. Başkanlık sistemi ve anayasa tek başına değiştirecek çoğunluk talebiyle girdiği seçim sürecinin beklediği sonucu vermeyeceğini gören işbirlikçi otokrat, Cumhurbaşkanlığı yeminini çiğnemekten çekinmeyerek seçim meydanlarında AKP için oy istemek durumunda kalıyor. Bu noktada ise oyunu bozan kritik halkayı HDP'nin seçimlere parti olarak girmesi oluşturuyor. Bugüne kadar seçimlere parti olarak değil, bağımsız adaylarla katılan HDP, seçim yasalarındaki antidemokratik hükümler gereği aldığı oya oranla çok daha az sayıda parlamenter çıkarabiliyordu. Bunun sonucu olarak AKP, antidemokratik seçim yasalarının verdiği olanakla Kürt illerinden elliye yakın parlamenter çıkarıp çoğunluk sağlayabiliyordu. Sadece bu nedenle bile AKP'nin geriletilmesi, politik hegemonyanın işbirlikçi otokratın elinden alınabilmesi için dahi HDP'nin barajı aşarak parlamentoya girmesi için çalışmak tüm namuslu yurttaşların görevi oluyor.

Seçimlere çok kısa bir süre kala yapılan tüm anketler, seçim sonuçlarına ilişkin tüm tahminler, dahası işbirlikçi otokratın çılgın bir dizginsizlikle sürdürdüğü seçim propagandası, HDP'nin barajı geçme olasılığının yüksek olduğunu ve dört partili bir parlamentonun oluşacağını gösteriyor. Ancak bu parlamenter aritmetiğin işbirlikçi AKP iktidarının beklentilerini karşılamayacağını, bunun da ötesinde tek başına iktidar olup olmayacağını da tartışılır bir hale

getirdiğini görmek gerekiyor. Ülkemizin seçimden sonrası için bir koalisyon ve bir yıl içerisinde bir erken seçime gidebileceği öngörülüyor.

Giderek büyüyen ve etkileri yığınlar da daha kesin bir biçimde hissedilen ekonomik bunalım ortamında, ülkemizi savaş ocaklarının içine atmaktan çekinmeyecek maceracı bir iktidar altında, her türlü özgürlüğün sınırlandığı otoriterizminin zirve yaptığı bir yönetim modeli altında ortaya çıkacak böylesi bir seçim sonucunun ülkeyi politik bir bunalıma sürüklemesi kesin görülmektedir. Kapitalizmin zelzele merkezlerinden biri olan ülkemizde ve bölgesel hegemonluk iddiasına sahip bir gelişmişlik düzeyinde bulunan Türkiye kapitalizmi açısından böylesi sonuçlar sürpriz sayılmamalıdır.

Hemen yakın zaman önce ikinci yıl dönümünü yaşadığımız Haziran Direnişi, halen devam eden ve bütün bir sektörü yeniden biçimlendirmeye aday Metalurji işçilerinin kalkışması, bugün Cumhuriyet Gazetesi etrafında örülen aydın dayanışması, hepsinden önemlisi

HDP'nin barajı aşması için gösterilen özellikle de ülkenin batısında ortaya çıkan dayanışmanın, gelecek beklentisinde ülkemizi saracak böylesi bir bunalıma cevap verme hedefi yoksa, hepsi geçmişteki örnekleri gibi bu kubbede hoş bir sadâ olarak kalacaktır.

Emperyalizmin ve onun işbirlikçisi tekelci iktidarın yıkılması eşit, adil ve özgür bir ülkenin yeniden inşası hedefiyle hareket eden devrim ve sosyalizm yanlısı tüm örgüt ve çevrelerin, barış ve toplumsal ilerlemeden yana olan tüm güçlerin 8 Haziran sabahından başlamak üzere böylesi bir ülkeyi kazanmak, politik inisiyatifi kaybetmiş AKP iktidarını alaşağı etmek için bugünden güçlerini birleştirmesi ve yığınları böylesi bir savaşıma hazırlaması güncel görev olarak, seçim sonrasında bizleri beklemektedir. TKP Üyeleri, bu görev bilinciyle savaşmakta, tüm devrim ve sosyalizm yanlısı örgüt ve çevreleri barikat kardeşliğine çağırmaktadır.

TKP'LİLERİN SESİ SENİN SESİNDİR!

SESİNE SOLUK VER, SES VER!

Yoldaşlar;

TKP'LİLERİN SESİ, sayfalarını yazılarınıza açıyor. Mektuplarınızı, değerlendirmelerinizi, makalelerinizi, savaşım tarihimizdeki tanıklıklarınızı, edindiğiniz haberleri dergimize gönderin! TKP'LİLERİN SESİ'ni, sesinizi güçlendirin!

TKP'LİLERİN SESİ KATKILARINIZI BEKLİYOR!

tkplilerinsesi@gmail.com

BİR YOLDAŞTAN MEKTUP:

İŞÇİ DİRENİŞİ ÖĞRETİYOR

Hüseyin Arapoğlu - Metal işçisi



Bugünlerde yakın dönemin en önemli işçi hareketlerinden birini hep birlikte yaşıyor ve birlikte şahit oluyoruz.

Toplumsal olayların seyirinin, bazen bizleri öngördüğünden çok daha farklı ve hatta bazen de öngöremediğimiz kadar hızlı biçimde değişebileceği ve gelişebileceği gerçeği, bir kez daha hayata geçti. Bursa metal işçilerinin direnişi bize ne kadar hızlı gelişebileceğini gösterirken, işçi sınıfının öncü örgütü olan partisinin her türlü savaşa hazırlık yapması gerekliliğini bir kez daha hatırlattı.

Ne ilginçtir ki 1970 yılında DİSK'in ve o zamanki efsane genel başkan Kemal Türkler'in önderliğinde gerçekleştirilen iki uzun gün, Büyük Direniş olarak tarihe geçen, Türkiye işçi sınıfı tarihinin en önemli eylemleri olma özelliği taşıyan 15-16 Haziran direnişi gerçekleşmişti.

Yani aradan geçen 40 küsur yıldan sonra, yine bir Haziran'da bu defa Bursa'daki metal işçileri tarafından kıvılcımı çakılan isyan ateşi, tüm Türkiye'ye yayılıp sınıfsal bir direnişe, sendika seçme özgürlüğüne vurulan zincirlere, sermayenin dayatmalarına karşı başkaldırlara sahne oluyor.

Bu ülkeyi yöneten köhne zihniyete, sermayenin emrinde metal işçilerinin grevini erteleme cüreti gösteren, asgari ücretteki artışı yağmalama olarak niteleyen, emekliyi hor gören, köylüyü ezen AKP hükümetini yenecek olan tek toplumsal gücün işçi sınıfı olduğu gerçeğini Bursa Metal işçileri bir kez daha kör gözlere gösterdi. Bursa metal işçilerinin direnişi kimlik siyaseti, etnik siyaset yapanların, liberalizmin denize dalan dönemlerin bir kez daha işçi sınıfı, parti, devrim ve enternasyonalizmi hatırlamalarına yardımcı oldu.

Evet işçiler, önce Reno'da sonra Tofaş'ta, Coşkunöz'de, Mako'da, Ototrim'de, Ford'da, Arçelik'te, Türk Traktör'de, Otosan'da, CMS'de, İzmir Demir Çelik'te hakları için üretimi durdurdular. Sermayenin hizmetindeki işbirlikçi sarı sendikaya isyan bayrağını çekip fabrikalardan kovadılar. Ancak mücadele henüz tamamlanmamıştır ve Türk Metal çetesi-Mess ve patronlarla girilen bu mücadelenin sonucunda bedelini kimin ödeyeceğine işçilerin bilinç ve özgürlük düzeyleri karar verecektir.

İşçiler, metal işçileri, işbirlikçi ve dayatmacı toplu sözleşme düzenine karşı, düşük ücret sistemine, sermaye denetimindeki sahte sendikaya karşı isyan ettiler. Tek tip ücret politikalarıyla metal işçilerini her geçen gün biraz daha yoksullaştıranların en son toplu sözleşme dönemini bir dayatmayla, oldu bittiye getirmeleri bardağı taşıran son damla oldu.

Metal işçileri ne yazık ki, 2015-2017 dönemi toplu sözleşmesi döneminde MESS'in metal işçisine dayattığı köleci koşullara ve sarı sendika dayatmasına karşı, bugün ördüğü sınıf dayanışmasını örememiş, sınıf birliğini sağlayamamanın sonucu olarak MESS'e teslim olmuştu. Eğer o dönemde metal işçilerinin birliği sağlanmış olabilseydi, daha o gün MESS'in dayatmaları işçi sınıfı tarafından paramparça edilebilecekti. Bu dayatmaya sendikamız DİSK/ Birleşik Metal-İş Sendikası direnmiştir. MESS'in dayatmasına sığınacağına işçi sınıfının gücüne güvenen sendikamız MESS'in oyununu bozmuştur.

DİSK/Birleşik Metal-İş'in bu oyunu bozan çıkışı ve işkolunda uyguladığı, ancak AKP iktidarının yasaklarıyla sadece bir gün süren grev bile on binlerce uyanışı-

nı sağlayan bir kıvılcım olmaya yetmiştir. Şimdi o kıvılcımın ateşiyle kavruluyorlar.

DİSK/Birleşik Metal-İş Sendikasının Grev'i sonrasında MESS'ten 14 işyeri istifa etti ve bu işyerlerinin en düşük zam oranı yüzde 13 oldu. En düşük ücret artışı, net 260 TL'nin altına düşmedi.

Şimdi ise MESS ile sarı sendikanın satış sözleşmesini imzalamasından sonra, birçok fabrikada direnerek mücadele ederek MESS, AKP, Yüksek Hakem Kurulu ve sahte sendika tarafından metal işçisine dayatılan sözleşmeyi yırtıp atan işçiler, şu talepler ile üretimi durdurdular, 15 güne varan sınıfın en meşru direnişini gerçekleştirdiler.

- 1- Ücretlerde iyileştirme yapılsın.
- 2- İşten atılma olmasın.
- 3- İşçilerin seçtiği temsilciler yönetim tarafından tanınsın.
- 4- Sahte sendika ve temsilcileri işyerlerine sokulmasın.

Şimdi sıra aynı talepleri dile getiren diğer işçi kardeşlerimizdedir. Bizler sonuna kadar onların yanında olacağız, onlara elimizden gelen her katkıyı vereceğiz.

Biz şunu çok iyi biliyoruz: Savaşanlar belki yenilirler, ama savaşmayanlar asla kazanamazlar.

Yaşasın örgütlü savaşım!

Yaşasın Maden-İş'in savaşkan geleneği!

Yaşasın demokratik sınıf ve kitle sendikacılığı ilkemiz!

SINIF MÜCADELESİNİN HAZİRAN SINAVI

Johann Stock

Komünist siyasetin seçimler ve parlamento konusunda klişeleşmiş bir tavrı var. Seçimleri ve Parlamento'yu sınıf mücadelesinin bir aracı olarak kullanmak.. Bir cümleyle tanımlanan bu tavır aslında pratikte anlamsız kalıyor. Seçim ve parlamento boykotlarını da bu cümle içinde tanımlamak mümkün. Zıddını da içinde barındıran bir cümle. Aslında cümle çok açık ancak pratikte yorumları iki ucu da kapsayacak bir genişlikte. Her seçimde, seçimden yana olan komünistler de boykottan yana olan komünistler de yukarıdaki klişeden hareketle tavır belirliyor ve savunuyor. "Revizyonizm" suçlaması da "sol sekterlik" suçlaması da aynı teorik önermeden güç alıyor.

Belki burada şu soru sorulabilir; Tamam, seçimlerden ve parlamentodan yararlanmak isteyenlerin tavrını anlıyoruz. Boykotçular bu klişeyi pratikte nasıl doğruluyorlar?

Boykotçular da her seçim döneminde burjuva siyasetinin ve kurumlarının, onları kullanmak adına da olsa, işçi sınıfına hiçbir yararının olmadığını işçi sınıfı içinde bir propaganda ve örgütlenme aracı olarak kullanıyorlar. Seçim dönemi, bir yerde her iki kanadın da canlandığı ve sokaklara indiği dönem oluyor...

Haziran'ın ilk Pazar günü Parlamento seçimleri var. Bu seçimleri önceki üç seçimden farklı kılan özellik, liberal ve sol siyasal partiler konfederasyonu olarak tanımlanabilecek HDP'nin yasal siyasal mücadele de edindiği güçlü konum.. 1970'li yılların başında esen Türkiye halkının sola açılma dalgası, 12 Eylül

darbesinden 35 yıl sonra tekrar gündemde. Bu kez bu dalganın öncüsü bir devlet partisi değil, devletin ve kapitalist egemenlerin iradesine rağmen güçlenen, omurgasını Kürt ulusal hareketinin oluşturduğu, liberal-sol bir örgütler konfederasyonu. Kürt ulusal hareketinin liberal-demokrat kanadının öncülüğünde liberal, sol, sosyalist hatta kendini komünist olarak tanımlayan örgüt ve partilerin oluşturduğu, sosyal-demokrat bir program etrafında politika yapan bir konfederasyon. Bu konfederasyon içinde özgün olan, kendilerini işçi sınıfının bağımsız öncü partisinin yöneticisi olarak tanımlayan "Komünistlerin" durumu. Başka bir yazının konusu olan bu ilginç durum göz ardı edilemez. Evet, kendilerini işçi sınıfının bağımsız öncü örgütü "komünist partinin" merkez komite ve genel sekreteri olarak ilan eden şahıslar, bir başka partinin düşük düzeyli organlarında asil veya yedek olmayı, komünist olmayan bir partinin yöneticilerinin direktifi doğrultusunda çalışmayı işçi sınıfı partisinin öncü ve bağımsız konumuyla nasıl bağdaştırıyorlar, onlardan dinlemek lazım. Belirtip geçelim..

Komünistler, düşünüş ve pratik öznelinin niceliğinden bağımsız olarak, her durumda çözümler üretmek durumundadır. Toplumsal ve köklü dönüşümlerle kazanılacak bir iktidar tahayyülünün kısa ve orta vadeli aşamalar için mücadele olmaksızın gerçekleşeceğini düşünmek mucize beklemekle eşdeğerdir. Her siyasal ve toplumsal olay, olgu ve dinamik değerlendirilmelidir. Parlamento ve Belediye seçimleri, bu kurumların etkisin-

den ve işlevinden bağımsız önemlidir. Eşit oy hakkı sömürülenlerin ve ezilenlerin önemli bir değişim ve müdahale aracıdır. Hem kendini değiştirir, hem de siyasi dengeleri değiştirir. Kitlelerin siyasi davranışları ve bilinci hakkında bilgi verir. Olası yeni siyasi güçlerin ortaya çıkışını sağlar. Egemenlerin davranışı ve gelecekteki planları hakkında önemli ipuçları verir. En önemlisi, sınıf mücadelesinin termometresidir. Düzen karşıtlarının düzenle oluşturdukları ilişkinin ve beklentilerinin düzeyi hakkında bilgi verir. Apolitik ya da de-politik kesimlerin niceliğini ve niteliğini anlamaya yardımcı olur. Bir yönüyle sınıf, parti ve örgütlerinin çalışmalarına yön verecek en büyük ankettir..

Haziran seçimlerinin ayırt edici hedefi, iktidar partisinin sınırlandırılması ve mümkünse iktidardan uzaklaştırılmasıdır. Otokratlıktan tiranlığa giden yolun engellenmesi, burjuvazinin açgözlülüğünün sınırlandırılması olanaklarının çoğalması, şovenist hezeyanları harekete geçirerek emekçi kitleleri ölüme sürükleyecek haksız savaşların önüne geçilmesi, yolsuzluklardan hesap sorulması olanaklarının oluşturulması her zamankinden önemlidir.

HDP seçim barajını aşmasından bağımsız olarak, yukarıdaki ortamın gerçekleştirilmesinde önemli bir siyasi aktör duruma gelmiştir. Kuşkusuz parlamento girmesi, güçlü bir grup kurması, Meclis'te devletten bağımsız, halk gücüyle hareket eden demokratların olması çok önemlidir. Ancak ondan daha önemlisi, ülkenin her yanında faşist darbeden 35 yıl sonra sol rüzgarların esmeye başlamasıdır. Bunu HDP'nin varlığına bağlamak doğru olmamakla birlikte, HDP'nin kendisi bu rüzgarın ürünüdür. 35 yıldır süregelen

baskıcı siyasi ortamın, vahşi kapitalizmin acımasızlığının ürünüdür. Az da olsa sınıf mücadelesini terk etmemiş yılmaz devrimcilerin iğneyle kuyu kazmalarının sonucudur. İşçi sınıfının patronlara ve onun siyasi temsilcilerine teslim olmayan işçi sınıfı önderlerinin çabası sonucu oluşmuştur. 1986 yılı işçi hareketleriyle başlayan süreç, 1990'lı yıllarda sendikal mücadeleyle güçlenerek, tekel direnişi sınavlarından geçerek, 1 Mayıs direnişlerinden geçerek, tüm ülkeyi ayağa kaldıran Mayıs-Haziran 2013 direnişinin başarısından güç alarak bugünlere gelmiştir. Kürt ulusal hareketinin büyük bir kararlılık, özveri ve politik esneklikle kesintisiz verdiği mücadelenin ürünüdür.

Seçimlerden beklentimiz, AKP diktatörlüğünü engelleyecek bir siyasi ortamın oluşmasıdır. HDP'nin barajı aşarak güçlü bir grupla bu mücadelenin parlamento kanadını oluşturması elbette çok önemlidir. Biliyoruz ki seçimler, iktidarın oluşması veya yıkılması için her zaman yeterli değildir. Egemen güç odaklarının planları, sadece parlamentodaki 50-60 kişi ile engellenemez. Asıl engelleyici güç parlamento dışındaki, alanlardaki, fabrikalardaki, işyerlerindeki, evlerdeki kadınların ve erkeklerin mücadelecileridir. Ve yine biliyoruz ki işçi sınıfı bu mücadelenin hem çekirdeği, hem öncüsüdür..

İşçi sınıfının hareketliliği bu konuda umutlu olmamızın nedenidir. Hayalciliğe ve kolaycılığa kapılmadan işçi sınıfının siyasi ve sendikal mücadelesinin önemini yadsımadan öncü bir çalışmanın içinde olmak, komünistlerin diğer muhalif hareketlerden farkıdır.

İŞÇİ SENDİKALARI NE DURUMDA?

İsmet Bahriyeli

1980 Askeri Faşist Darbe Anayasası doğrultusunda 1983 yılında çıkartılan 2821-2822 Sendikalar ve Toplu İş Sözleşmesi yasaları ve bu yasaların mantığına uygun olarak işkolları yönetmeliği, işkolu barajı , işyeri/işletme barajı gibi onlarca yönetmelik ve düzenlemelerle sendikalar üzerine sıkı kontrol ve sınırlama mekanizmaları getirildi. Bu sıkı kontrol ve sınırlama mekanizmaları devreye sokulurken, sendikal bürokrasinin serpilip gelişmesini hedefleyen pek çok düzenleme, yasa ve yönetmeliklere paralel olarak uygulanmaya koyuldu. Sendika seçimleri 4 yıla çıkarıldı, işyerlerinde temsilci atamaları yasalarda özel bir madde ile düzenlenerek temsilci seçimlerinin önü alındı. Böylece sendikal demokrasinin yeşermesine izin verilmedi.

Özelleştirme, işten çıkarma, taşeron uygulamaları ile sendikasızlaştırma politikaları artarak devam ediyor.

Ülkemizde günde ortalama 176 iş kazası olmakta, bu kazalarda dört (4) işçi yaşamını yitirmektedir. İş güvenliği önlemleri yetersizdir; uygulanması gereken kurallar ise yerine getirilmiyor, kontrol ve denetim yok denecek düzeyde.

1980 öncesinde, 4 milyona yakın işçi sendikalı ve sendikalaşma oranı %50'nin üstündeyken, bugün sendikalaşma oranı %8-9 civarında ve bugün ülkemizde 13 milyon civarında işçinin yalnızca 500-600 bini toplu iş sözleşmesi düzeni içinde çalışmaktadır.

"Milli tip" şeklinde ifade edilen sendikal yapı demokratik işleyişe izin vermiyor.



Sendikalar merkezi bir anlayışla yönetiliyor. Bu anlayış sendika yöneticilerini tabandan koparıyor. Sendikacılık bir meslek gibi algılanıyor, profesyonel sendikacılığın verdiği imkanları kaybetmek istemeyen yöneticiler, yerlerini korumak için her türlü yol ve yöntem başvurabiliyor. Sendikacılar parlamentoda bulunan siyasi partiler aracılığı ile meclise girme- milletvekili olabilme ikbalı peşinde koşabiliyorlar. Bu ilişki siyasi partilerin sendikaları etkilemelerini kolaylaştırıyor. İşçi sınıfı içinde sendikacı diye bir zümre, sendika uzmanı diye bir teknokrat kesim yaratıldı. Sendikalar gerek nicel gerekse de nitel olarak küçüldükçe sendikal bürokrasi büyümektedir.

2015 Türkiye'sinde işçi sınıfının yüzde ellisine yakını asgari ücretle çalışmaktadır. Geriye kalanların yüzde altmışına yakını ise 1000 liranın hemen üstünde bir ücretle çalışmaktadır. Sendikalar Toplu sözleşme masasına asgari ücreti kök ücret kabul ederek oturmaktalar ve bu kök ücret üzerinden hükümetin tek taraflı olarak belirlediği enflasyon

rakamını baz alarak sözleşme bağlamaktadırlar. Hükümetlerin tek taraflı olarak belirlediği asgari ücret-enflasyon rakamları tüm sendikacılar tarafından kabullenilmiştir.

Asgari ücret/enflasyon endeksli ücret sistemi artık tıkanmıştır. Bu tespit sadece işçi sınıfı ya da ilerleme güçlerinin değildir. En azgın burjuva sözcüleri de bu tespiti kamuoyu önünde yapmaktan çekinmemektedirler. İşçi sınıfı bu kuşatmaya isyan etmektedir. İsyanın ilk kıvılcımı Bursa metal işçileri tarafından çakılmış ve bir anda tüm ülkede yayılmıştır. Bugün itibari ile bu isyan bastırılmış gibi görünse de işçi sınıfının öfkesi işliklerde, fabrikalarda birikmeye devam edecektir.

Aidatlar, check-off sistemi ile işçilerin maaşlarından kesilip sendikaların banka hesaplarına yatırılıyor. Bu mali imkanlarla sendikalar bir şirket gibi yönetilmek isteniyor. Sendikalarda grev fonları bir türlü kullanılmıyor. İşçi eğitimleri beş yıldızlı otellerde gerçekleştirilerek sendika seçimleri için delege avlağı olarak kullanılıyor. Sendikalar sınıf mücadelesinden, sınıf partilerinden uzak durmaya çalışıyor.

Kimi sendikaların tüzüklerinde her ne kadar “demokratik sınıf ve kitle sendikacılığı” ilkesi konusunda paragraf dolusu metinler yer alsada da tüm konfederasyonlar “sosyal dialog” sendikacılığı temelinde faaliyet yürütmektedir. Böyle olunca hükümet ve işveren karşısında icazeti büyümektedir.

Sendikalar bu süreçten çıkabilir mi? Neler yapılabilir?

- “Sigortasız ve sendikasız işçi çalıştırılmaz” belgisi ile örgütlenme ça-

lışmaları yapılmalı.

- Çalışma yasaları değiştirilerek sendikalara özgür ve demokratik çalışma koşulları yaratılmalı,
- “Milli tip” yerine sendikaların federasyon tipi çalışma modeli değerlendirilmeli...
- Sendikal örgütlenmenin önündeki bütün barajlar kaldırılmalı, işyeri sendikacılığı önemsenmeli...
- Profesyonel sendikacılık sendikaların gündemine alınmalı, tartışılmalı,
- Aidatların maaşlardan kesilmesi uygulaması süreç içinde sonlandırılmalı sendikalar yaptığı hizmetler karşılığı ve gönüllü katkı ile mali gelirlerini oluşturmalı,
- Sendikalar mal varlıklarını her yıl kamuoyuna açıklamalı.
- Sendikacıların kıdem tazminatları, işçilerin kıdem tazminatlarının düzeyine çekilmeli.
- Sendikalar örgütsel bağımsızlıklarını titizlikle korumalı,
- İşçilerin birliği ve kardeşliği proletarya enternasyonalizmi bilinciyle gerçekleştirilmelidir.

Sonuç

Türk-İş, DİSK ve Hak-İş konfederasyonlarında toplanmış olan sendikaların örgütlülük düzeyi yok olma çizgisine doğru ilerlemektedir. Sendikalar dayanışma içinde, yeni ilkelerle sendikal hareketi yükseltmeye çalışmalıdır. Aksi takdirde, atletlerin koşarken yarıştıkları ancak bitiş noktasında buluştukları gibi sendikalarda sendikaların bitiş noktasında buluşabilirler.

TKP ÜYELERİ'NDEN AÇIKLAMALAR

HAYDİ; TAKSİM 1 MAYIS MEYDANI YASAĞINA KARŞI TÜM ÜLKEDE MEYDANLARA!

İşçiler, emekçiler!

Gerici otoriter AKP hükümeti , tüm topluma karşı başlattığı azgın saldırılarını yaygınlaştırarak sürdürürken, saldırının sivri ucunu işçi sınıfı ve emekçilere yöneltiyor. İşçi sınıfımızın birlik, savaşım ve dayanışma günü 1 Mayıs'ın aylar öncesinden başlayarak hemen her gün, işçi-sendika yöneticileri devlet terörüyle tehdit edildiler.

İstanbul'da bir gün öncesinde adı konulmamış bir sıkıyönetim ilan edildi. İstanbul polisine takviye olarak memleketin değişik illerinden on binlerce polis ve asker İstanbul'a sevk edildi. Başta Taksim 1 Mayıs Meydanı olmak üzere işçi semtleri, polis kuşatması altındadır.

Gerici-otokrat Erdoğan ve göstermelik AKP hükümeti, sınıfsal meşreplerine uygun olarak 1 Mayıs'ı yasaklarla, saldırılarla paralize etmeyi hedefliyor. Meclis'ten geçirdikleri İç Güvenlik Yasası'nın en önemli işlevlerinden biri olarak, işçi sınıfının birlik,savaşım ve dayanışma günü 1 Mayıs'ı, devlet terörü altında ezmeyi planlanıyor.

* * *

Gerici-otokrat Erdoğan ve kukla hükümeti, olası bir seçim yenilgisi paniğiyle daha otokratlaşarak burjuva diktatörlüğünün hukukunu da hiçe saymaktadır. Dün ittifak yaptığı güçlerle bugün girdiği it dalaşının bedelini işçi sınıfımız ve emekçiler ödemektedir. İşçi sınıfımız ve çalışan kesimler bir yandan açlığın, yoksulluğun pençesinde kıvrılırken diğer yandan "paralel yapı" bahanesiyle işçi sınıfımız ve onun örgütleri açık bir saldırı ile karşı karşıya getirilmiştir. İşçi sınıfımızın her türlü grev ve hak alma savaşımı AKP hükümetinin baskı ve yasağıyla karşı karşıya kalmaktadır.

İşbirlikçi, gerici, otokrat AKP Hükümeti ve onun başı Erdoğan, alt emperyalist ülke olma hayali ile komşularımıza karşı başlattığı sal-

dırının bedelini de işçi sınıfımız ve emekçilere ödemektedir. Sayıları 2 milyona yaklaşan Suriyeli göçmen bir yandan açlık, yoksulluk, hırsızlık, fuhuş batağında büyük bir insanlık dramıyla karşı karşıya kalırken, diğer yandan milyonlarca Suriyeli karın tokluğuna en pis işlerde çalışmaya zorlanmaktadır. İşçi sınıfımız ise işverenler tarafından Suriyeli işçiler vasıtasıyla tehdit edilmektedir.

Öte yandan, gerici otokrat Erdoğan ve kukla hükümet, Kürt halkını savaş ocakları ile tehdit etmektedir. 6-8 Ekim provokasyonunun sonrasında Ağrı Diyadin'de halkın piknik alanını kanla sulayarak kirli savaş konusunda ne kadar kararlı olduğu mesajını vermiştir.

* * *

1 Mayıs kutlamaları, Haziran ayında yapılacak parlamento seçimlerinin hemen öncesinde gerçekleştiriyor. 13 yıla dayanan iktidarı ilk kez ciddi biçimde sarsılan, tek başına iktidar olma olanağını dahi yitirmesi muhtemel AKP, seçimlerden gereken çoğunluğu sağlamak için, gayri meşru yollar da dahil olmak üzere her yola başvuruyor. Gerici-otokrat Erdoğan, kendi makamının da yasal dayanağı olan Anayasa'yı dahi hiçe sayan açıklama ve söylemlerini, oy dilenciliğine kadar vurduruyor. Burjuva hukuku sınırları içinde dahi "tarafsız" olması gereken "reis-i cumhur", meydan meydan dolaşarak oy istemektedir.

1 Mayıs 2015, işbirlikçi gerici, otokrat AKP iktidarının işçi sınıfımız ve , emekçi sınıfların, ezilen halkların çıkarlarına aykırı davranmaması için uyarılacağı bir gün olacaktır.

TKP ÜYELERİ, başta Taksim 1 Mayıs alanı olmak üzere, memleketin tüm 1 Mayıs alanlarında, işçi sınıfımızla omuz omuza olacaktır.

Yaşasın 1 Mayıs!

Bijî Yek Gulan!

TKP ÜYELERİ KOLEKTİFİ

TKP ÜYELERİ'NDEN AÇIKLAMALAR

AKP TAKSİM'İ SAVAŞ ALANINA ÇEVİRMİŞTİR!

İşçi ve emekçilerin birlik, mücadele ve dayanışma günü 1 Mayıs, İstanbul'da devlet terörüne sahne oldu. İstanbul'da alana çıkmak isteyen işçi ve emekçiler, adeta düşman ordusu gibi karşılandı. AKP'nin kolluk gücü, işçi ve emekçilere ölümüne saldırdı. Pek çok kişi gözaltına alındı, yüzlercesi yaralandı.

İşçi sınıfımızın en temel haklarından biri olan 1 Mayıs'ı Taksim 1 Mayıs Meydanı'nda kutlama hakkı, AKP ve onun kolluk gücü eliyle gaspedilmiş, işçi ve emekçilere karşı adeta

bir katliam girişimi gerçekleştirilmiştir. Gerici-otoriter AKP'nin kanlı elleri, 1 Mayıs'ta işçi ve emekçilere yönelmiştir.

Kolektifimiz, 1 Mayıs'ta yaşanan devlet terörünü şiddetle kınamakta, yaralanan ve gözaltına alınan işçi ve emekçiler başta olmak üzere tüm işçi sınıfımıza geçmiş olsun dileklerini sunmaktadır.

TKP ÜYELERİ KOLEKTİFİ
BASIN BÜROSU
2 MAYIS 2015

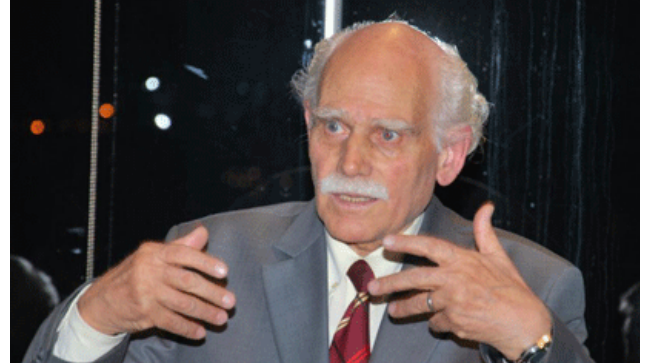
SADETTİN UÇKUN (HAMZA) YOLDAŞI
SONSUZLUĞA UĞURLUYORUZ

Partimizin sıra neferi, ağabeyimiz, ömrünü boydan boya partimize ve komünizm savaşımına adanmış Sadettin Uçkun (Hamza) yoldaşımızı kaybettik...

1941 yılında Elazığ'da göçmen bir ailenin çocuğu olarak dünyaya geldi. Yoksulluk içinde geçen çocukluk ve gençlik döneminde bulaşıkçılık ve inşaat işçiliği yaparak eğitimini tamamladı. Yedek ilkökul öğretmenliği sonrası inşaat mühendisliği eğitimini tamamladı.

1973 Atılımı sonrası partimizin saflarında, mühendis örgütlenmesi içinde parti üyesi savaşçısı olarak yer aldı. İnşaat Mühendisleri Odası'nın İzmir Şubesi'nde uzun yıllar sekreter üye ve İnşaat Mühendisleri Odası Genel Merkez yöneticisi olarak görev aldı. Partimizin üye ve sempatizanlarının oluşturduğu Birlik Dayanışma'nı grubunun İzmir ve Ege Bölgesi'nde TMMOB içinde etkinlik kazanmasında büyük emeğe sahiptir.

12 Eylül 1980 Askeri Faşist Darbesi sonrası partimizin İzmir İl yönetiminde yer aldı. Aynı dönemde ATILIM'ın ülke baskısının basımını ve ülke geneline dağıtımını büyük bir başarıyla yönetti.



Daha sonraki yıllarda TBKP Genel Yönetim Kurulu üyeliği ve Denetleme Kurulu görevlerini yürüttü.

Kolektifimizin likidasyona karşı yürüttüğü savaşımında, kolektifimize ikircimsiz destek verdi. İlerlemiş yaşına karşın yayınıımızın yoldaşlara ulaşmasında çaba sarf etti.

Ailesi müşfik bir baba kaybetti...

Komünistler inançlı bir yoldaş kaybetti...

Tüm yoldaşlarımızın başı sağ olsun...

Işıklar içinde uyu İzmir'in Sadettin (Hamza) Abisi...

TKP ÜYELERİ KOLEKTİFİ
3 MAYIS 2015

TKP ÜYELERİ'NDEN AÇIKLAMALAR

ANTİFAŞİST ZAFERİN YILDÖNÜMÜNDE KENAN EVREN ÖLDÜ!

Ülkemiz tarihindeki en karanlık günlerin elebaşı, sosyalizm tehlikesi karşısında askeri faşist darbe yoluyla komünistler, sosyalistler ve ezilen yoksul halklarımız üzerinde kıyım ve yok etme politikaları uygulayan, emperyalizmin maşası faşist Kenan Evren 9 Mayıs'ta öldü. Bu tarih aynı zamanda, Hitlerci faşizme karşı nihai zaferin kazanıldığı gündür.

İşçi sınıfımız başta olmak üzere ezilen halklarımız; yoksul işçi ve emekçi sınıfların en yiğit evlatlarının işkencehanelerde, hapishanelerde, dar ağaçlarında yok edilmek istenmesini, işçi sınıfımızın sınıfsız bir dünya savaşımının boğulmak istenmesini, yargısız infazları, en temel hakların elinden alınmasını, partimiz başta olmak üzere sol-sosyalist örgüt ve partiler üzerinde estirilen terörü, kimliksizleştirmeye yönelik zorbalıkları asla unutmayacak, emperyalizm işbirlikçisi askeri faşist darbecileri asla affetmeyecektir. Fakat daha önemlisi, işçi sınıfımız, emekçiler ve yoksul halklarımız, 12 Eylül askeri faşist cuntayla hesaplaşmanın, kişiler üzerinden yürütülmeyeceği ve bu he-

saplaşmanın siyasal bir hesaplaşma olduğu gerçeğini unutmaksızın savaşımı sürdürmeye devam edeceklerdir.

TKP Üyeleri Kolektifi, faşist Kenan Evren'i ve onun şahsında askeri faşist cuntayı bir kez daha nefretle lanetlerken, savaşımı yükselterek komünizmin utkusunu muştulayacağı günlerin sözünü yineler. Partimizin öncülüğündeki savaşkan işçi sınıfımız, askeri faşist cuntacı-lardan ve onların günümüzdeki "torunlarından" hesabı er ya da geç soracaktır!

Kahrolsun faşizm!

Kahrolsun 12 Eylül askeri faşist cuntası ve mimarları!

TKP ÜYELERİ KOLEKTİFİ

BASIN BÜROSU

10 MAYIS 2015



TKP ÜYELERİ'NDEN AÇIKLAMALAR

HDP İL BİNALARINA YAPILAN
SALDIRIYI KINIYORUZ

Dün (18 Mayıs) sabah saatlerinde eş zamanlı olarak Adana ve Mersin il binalarına bombalı saldırı düzenlendi. Yapılan saldırıda 6 HDP yönetici ve üyesi yaralandı. 1 Şubat 2015 tarihinde başlayan seçim takvimi boyunca, seçim çalışması yürüten partilere karşı saldırılar düzenlendi. Bu saldırılardan en büyük payı HDP aldı. Memleketin her bölgesinde seçim çalışması yürüten HDP'ye karşı, şu ana kadar 123 saldırı ve saldırı girişimi oldu.

Dün gerçekleşen saldırı, daha önceki saldırılardan ayırt edici özellikler taşımaktadır. Adana-Mersin saldırıları, milli hisleri kabartılmış tosuncukların yaptığı eylemlerin ötesinde bir eylemdir. Eylem için seçilen bölge, hazırlığı ve zamanlaması olarak derin devlet planlaması konusunda kuşkuya yer bırakmamaktadır. Adana-Mersin havzası, dün olduğu gibi bugün de gerek emperyalizmin Ortadoğu plan-

lamasında, gerekse de Türk burjuva devleti için özel bir jeopolitik bölgeyi ifade etmektedir. İncirlik hava üssü ve Mersin Limanı emperyalizm tarafından Ortadoğu halklarını tehdit eden en önemli merkez olma özelliğini korumaktadır. Türk burjuvazisi için ise; işçi sınıfı veya ulusal kurtuluş savaşında yapılacak kalkışmalara karşılık, bir devletin yıllardır her türlü illegal örgütlenmesinin yapıldığı en önemli merkezlerden birisidir.

Adana-Mersin HDP parti binalarına yapılan saldırının, işbirlikçi, otokrat AKP iktidarı ve onun başı Erdoğan'nın emir ve yönlendirmesiyle yapıldığından kimsenin kuşkusu bulunmamaktadır. İktidarı sorgulanmaya başlayan

otokrat Erdoğan iktidarını korumak için komşu ülkelere saldırmak dahil, memleket içinde de her provokasyon ve iç savaş denemesinde bulunmaktan çekinmediğini ilan etmekle kalmayıp fiiliyata dökmüştür. Suriye hava aracına yapılan saldırı ile Adana-Mersin HDP il binalarına yapılan bombalı saldırı aynı amaca hizmet etmek için planlanmış ve uygulamaya konmuştur.



TKP Üyeleri Kolektifi, Adana-Mersin HDP il binalarına yapılan saldırıyı nefretle kınamaktadır. Ayrıca şunun da bilinmesini istemektedir: İşbirlikçi ve otokrat AKP iktidarı ve onun başı Erdoğan, işçi sınıfımız ve halklarımıza karşı işlediği suçlardan dolayı yargılanmaktan kurtulamayacaktır. Bunun bir an önce gerçekleşmesi içinse ilerleme yanlısı güçlerin birliğine ihtiyaç vardır. Bu birlik güçlü bir şekilde sağlandığı ölçüde, gerici otokrat sonuna yaklaşacaktır.

TKP ÜYELERİ KOLEKTİFİ

19 Mayıs 2015

TKP ÜYELERİ'NDEN AÇIKLAMALAR

BURSA METAL İŞÇİLERİ DİRENİŞİ ÜZERİNE

Metalürji işçilerinin sarı Türk Metal Sendikası'na karşı Bursa Oyak Renault otomotiv fabrikasında başlattıkları direniş 7. gününü doldurdu. Renault fabrikasında başlayarak ertesinde Tofaş fabrikasına sıçrayan, sonrasında Bursa'daki Mako, Coşkunöz gibi aynı sektörün önemli işletmelerini kapsayan direniş, ilerleyen günlerde Kocaeli Ford Otosan ve Ankara Türk Traktör fabrikalarını da içine alarak neredeyse ülke endüstrisinin kalbinde yayılan bir sendikal kalkışma özelliği kazanarak devam ediyor. Ancak işçi sınıfımızın bu eylemi, öncekilerden nitelikçe farklı bir özellik taşıyor.

Geçmişte, özellikle yakın geçmişte yaşanan işçi hareketlerinin iki temel özelliği olurdu. Bunlardan birincisi olarak; işçiler ücret ve sosyal haklarında iyileştirme için işverenlere karşı eyleme geçerler, taleplerinin karşılanması için bedel ödemeyi göze alırlardı. İşçi sınıfımızın eylemlerinde yaşadığımız ikinci özellik ise; kendilerinin taleplerine karşı duyarsız olan ve toplu iş sözleşmesi süreçlerinde taleplerini dikkate almaksızın işveren yanlısı bir tutum izleyerek işçi sınıfını satan sarı sendikalara karşı, sendika değiştirme savaşımı olarak öne çıkardı. Tabanın söz ve karar sahibi olması ilkesi olarak formüle edilen sendikal demokrasi talebi ise daha çok sendika değiştirme savaşımında daha iyi bir sözleşme talebinin alt unsuru olarak talepler listesinde yer alırdı.

Bursa'dan başlayarak hemen işkolunun tümünü kapsama eğilimi içerisine giren yaşadığımız direniş ise; yukarıda anlatmaya çalıştığımız geçmiş direnişlerden çok farklı bir özellik taşıyor. Bu farklı özel-



lik, direnişin yayılmasıyla birlikte, hemen her işyerinde benimsenerek yaşama geçiriliyor. Bu temel ayrım, direnişçi işçilerin hiçbir sendikaya vekalet vermeyerek, kendi taleplerinin savunusunu kendileri üstlenerek, kendi içlerinden doğrudan demokrasi kanallarını çalıştırarak, belirledikleri arkadaşları aracılığıyla devlet, işverenler ve toplumun diğer kesimleriyle olan diyaloglarını sürdürme iradesini ortaya koymuş olmalarıdır. Bu örgütlenme modeli, devam eden direnişin farklı bir sendikal merkezi hedeflemeyen programıyla, kendiliğinden niteliğini en fazla ortaya koyan özellik olarak öne çıkıyor. Direnişçi işçilerin temel talepleri çok özet bir biçimde şunlardan oluşuyor.

- İşletmelerdeki sarı Türk Metal Sendikasının egemenliği son bulmalı, işçilerin özgürce bu sendikadan istifa haklarını

TKP ÜYELERİ'NDEN AÇIKLAMALAR

kullanmalarına işverenler ve devletçe engel olunmamalıdır. Direnişçi işçiler bundan sonra 'Dayanışma Aidatı' olarak dahi Türk Metal'e aidat vermek istememektedirler.

- Direniş nedeniyle işten çıkarılan işçiler işe geri alınmalı ve yine direniş nedeniyle hiçbir işçi işten çıkarılmamalı ve hak kaybına uğramamalıdır.

- İşyerlerinde sarı Türk Metal Sendikası ile MESS arasında imzalanan işkolu grup toplu iş sözleşmesi, Türk Metal'in BOSCH'ta imzaladığı sözleşmeye göre revize edilmeli ve protokol altına alınmalıdır. (Sözleşme sürecinde yetki belirsizliği nedeniyle grup sözleşmesi dışı bırakılan BOSCH işyerinde, yine Türk Metal Sendikası tarafından sadece BOSCH baz alınarak imzalanan işletme toplu iş sözleşmesindeki ücretler ve sosyal haklar, MESS grup toplu iş sözleşmesinin üzerinde gerçekleşti. Bunun nedeni, daha önce sarı sendikaya tepki göstererek Birleşik Metal-İş'e geçen, daha sonra zorla Türk Metal'e geri döndürülen BOSCH işçilerinin gözünü boyamaktı.)

- Tüm bu süreçlerde herhangi bir sendika değil, işletmelerdeki işçilerin doğrudan oylarıyla seçilen kendi öz temsilcileri muhatap alınmalı ve imzalanacak protokollerin uygulanmasında da işçiler adına kendi seçtikleri öz temsilcilerinin temsiliyetleri sağlanmalıdır.

Görüldüğü gibi direnişteki işçiler, kendi tabirleriyle 'Toyota-Honda Modeli' diye tanımladıkları bu modelle sendikasızlığı tercih etmektedirler. Yine kendi tanımlamalarıyla direnişçi işçiler artık 'Harranlıdır'. Ancak buradaki kritik nokta, direnişçi işçilerin örgütsüzlüğü değil, sadece

işkolundaki mevcut sendikalardan birini tercih etmeyerek sendikasızlığı tercih ettiklerinin altının özellikle çizilmesidir. Yani direnişçi işçiler doğrudan demokrasi kanallarını çalıştırarak oylarıyla seçtikleri, işverenlere ve devlete tanınmalarını dayattıkları işyeri komiteleri aracılığı ile örgütlülüklerini devam ettirmeyi amaçlamaktadırlar. Ortaya çıkan durumda her işyeri bir işçi konseyi, bu konseylerde seçilen komiteler de direnen işçilerin gerçek temsilcileri durumundadır. Örgütlülük nitelik değiştirmiş, sendikaların o bürokratik yapıları ortadan kalkmış, sendika mekanları tezgahların başına işliklere taşınmış, söz yetki ve karar işveren, devlet ve sarı sendika çemberini kırarak gerçek sahibinin üreten işçinin eline geçmiştir.

Ancak işçi-sendika savaşımında yaşanan bunca deneyim sonrasında metal işçilerinin, sınıfın doğrudan sınıfsal sezgileri ile yaratabileceği böylesi basit bir örgütlenme modelinin, ülkenin en kritik dönemecinde bu yaygınlıkta bir eylemlilik sürecinde model olarak önermelerinin hem sendika aktivistleri bakımından hem de sınıfın siyasal öncülüğü iddiasındaki komünistler bakımından özenle analiz edilmeyi gerektirdiği açıktır. Bu analizde objektif sonuçlara ulaşmak için ise işkolundaki sendikal savaşıma ve bu savaşımın Bursa özelinde yaşanan süreçlerinin geçmişine bakmak öğretici olacaktır.

Metalürji işkolundaki sendikal örgütlülük, 1980 askeri faşist darbesi öncesinde esas olarak Türk-İş'e bağlı Türk Metal Sendikası ve DİSK'e bağlı Türkiye Maden-İş Sendikası arasındaki sendikal rekabetle belirleniyordu. 1980 öncesinde, bugün direnişte olan işyerleri de dahil olmak üzere, iş kolundaki özel sektör işletmelerini %90

TKP ÜYELERİ'NDEN AÇIKLAMALAR

oranında örgütlemiş olan sendika, DİSK/ Maden-İş Sendikası idi. Ancak 12 Eylül 1980 askeri faşist darbesi sonrasında çalışmaları yasaklanan Maden-İş Sendikası üyesi yaklaşık 100 bin metal işçisi, işkolundaki sarı gangster sendikalara işveren zoruyla üye yapılmak istendi. Özellikle faşist Türk Metal Sendikası'na üye olmamak için hemen her işyerinde çetin direnişler örgütleyen Maden-İş üyelerinin çoğunluğu, işverenlerin de baskısıyla ve işyerlerinde yaşanan yığınsal işçi kıyımlarıyla Türk Metal'e üye olmak zorunda bırakıldı. Küçük bir azınlığı ise işkolunun bağımsız sendikası durumunda olan ve 12 Eylül darbesi öncesinde MESS tarafından dayatılan grup toplu iş sözleşmelerine karşı Maden-İş Sendikası'yla ortak savaşım ve dayanışma protokolü imzalayan Otomobil-İş Sendikası'nda örgütlendi.

DİSK'in çalışmalarına izin verilmesi sonrasında Maden-İş Sendikası ile bağımsız Otomobil-İş Sendikası, birleşme genel kurulu yaparak, Birleşik Metal-İş adıyla yeni bir sendikanın oluşturulması ve oluşan sendikanın DİSK üyesi olması kararlarını alarak varlıklarını sonlandırdılar. Birlik genel kurulu sonrasında günümüze, metalürji işkolundaki sendikal savaşım "DİSK - Türk-İş karşıtlığı", "Birleşik Metal-İş - Türk Metal Sendikası karşıtlığı", "sınıf sendikacılığı - uzlaşmacı sendikacılık" karşıtlığı olarak yaşandı.

İşkolunda işveren sendikası MESS'e karşı girişilen her grup toplu iş sözleşmesi savaşımında DİSK'e bağlı Birleşik Metal-İş Sendikası, her zaman işçilerin hak ve çıkarları için uyuşmazlığa giden, grev kararları alarak greve çıkan, sendikal rakiplerinden her şeye rağmen daha iyi ka-

zanımlarla sözleşme imzalayan sendika özelliği kazanırken, Türk-İş'e bağlı Türk Metal Sendikası işveren sendikasının verdiği teklifi üyelerini aldatmaya dönük bir iki manevra sonrasında kabul eden ve işverenlerce sektörün en çok üyeli korunan sendikası olarak öne çıktı. Bu özelliği ile Türk Metal işkolunun bütün işçilerinin kurtulmak istediği ve adını lanetle andığı bir sendika olma niteliği de kazandı.

Bursa işçisinin bu sendikal savaşım sürecinde ilk büyük kalkışması, 1998 döneminde Tofaş merkezli olarak yaşandı. Tofaş işçisi yığınsal olarak Türk Metal'den istifa ederek DİSK / Birleşik Metal-İş Sendikası'na geçmek için girişimde bulundu. Bu girişim işverenler, devlet zoru ve Türk Metal'in baskısının yanı sıra dönemin DİSK yöneticilerinin kararlı bir sınıf tavrı gösterememesi sonucu engellendi ve öncü işçilerin kıyımına yol açtı. Daha sonraki girişim ise 2012 yılında BOSCH işçilerinin başlattığı Türk Metal'den istifa etme ve Birleşik Metal-İş Sendikası'na üyelik savaşımıyla yaşandı. Bu girişim de Birleşik Metal-İş yönetiminin yetki sürecini, işçilerin fiili ve meşru savaşımı ile çözümlenmesi yolu yerine, süreci iş hukukunun çıkmaz sokaklarında araması sonucu sürüncemeye sokularak kaybedilmesiyle sonuçlandı. Her iki başarısız sendikal deneyim, savaşımından öğrenerek ilerleyen işçi hareketinde mevcut sendikal yapılara güvensizliğin gelişmesine, bunun yerine kendi öz gücüne güvenerek sendikal yapıları aşan yeni bir model arayışına yol açtı. Bugün direnen işçilerin önlerine koydukları, sendikal yapıları dikkate almayan örgütsel modelin geri planında, işkolundaki sendikal alternatifin Bursa metal işçisine güven vermeyen tutumunun olduğunu da görmek ve bunu

TKP ÜYELERİ'NDEN AÇIKLAMALAR

veri kabul ederek savaşımlı analiz etmek gerekiyor.

Bu anlamda sınıf sendikacılığının iş-kolundaki temsilciliği iddiasındaki sendikal alternatif olan Birleşik Metal-İş Sendikası'nın, öncelikle direnişteki Bursa işçisindeki güven bunalımını gidermesi, onların gözünde hak ve çıkarlarının ikircimsiz savunucusu olma özelliğini yeniden kazanması gerekiyor. Bunun yolu ise dışarıdan üyelik çağrılarında ya da karşılığı olmayan destek ve dayanışma mesajları yayınlamaktan değil, doğrudan Birleşik Metal-İş üyesi işyerlerinden fiili dayanışma ve destek eylemleri örgütlemekten, uluslararası işçi dayanışmasını harekete geçirmekten, sendikanın olanaklarını direnen işçilere açmaktan, işletmelerden seçilen işçi komitelerini doğrudan işyeri temsilcileri olarak tanıdığını ilan etmekten, Birleşik Metal-İş üyesi işyerlerindeki sendikal aktivistlerden oluşan işçi grupları yoluyla örgütlenme davetini eylemin içinde işçiden işçiye yapmaktan geçiyor.

Hepimizin kabul ettiği ve yeri gelince kullanmayı çok sevdiğimiz bir deyimdir 'Eylem öğretir'. Bursa metal işçilerinin öğrettikleri sendikal savaşımla sınırlı kalmıyor. Komünist, sosyalist, devrimci örgüt ve çevrelere de öncüsü oldukları iddiasını taşıdıkları sınıfla olan ilişkilerini bir kere daha gözden geçirmeleri gerektiğini gösteriyor. Komünist hareketi kimlik politikalarının savunusu ile sınırlamanın moda olduğu günümüzde etnik, inançsal, cinsel, ekolojik diye başlayarak devam eden ama sınıfsala bir türlü gelemeyen, adı 'komünist' olan politik tutumların sınıfın dışında kendi özel gündemleriyle yaptıklarının asla komünist politika olmadığını

bir kere daha gözler önüne seriyor. İşçi sınıfı hareketiyle komünist hareketin birliğini sağlamanın halen en güncel görev olarak önümüzde durduğunun altını çiziyor. Bursa metal direnişçilerinin kendiliğinden kalkışmasının oluşturduğu taleplerin ve örgütsel modellerin içinde taşıdığı doğru öze rağmen işverenlerce iğdiş edilmeye açık örgütsüzlüğe varabilecek önerilerini değerlendirirken aslında direnişçi işçilerden yalıtılmışlığımızı da değerlendirmemiz gerektiğinin altını çizmek ve eğer gerçekleşirse böylesi olumsuz gelişmelerin asıl suçlusunu çok yakınımızda, hatta kendimizde aramamız gerektiğini gözden kaçırmamız gerekiyor.

Gelinen noktada her şeye rağmen direnişin başarısının, direnen işçilerin sınıf ve kitle sendikacılığı çatısı altında DİSK / Birleşik Metal-İş Sendikası'nda örgütlenmeleriyle sağlanacağını, sendikalara egemen olan sendikal bürokrasinin kırılmasının, sendikal demokrasinin gerçekleşmesinin, tabanın söz ve karar sahibi olmasının da ancak böylesi eylemli işçi yığınlarının sendikal örgütlülükle buluşmasıyla sağlanacağını, işçiden işçiye propagandayla anlatılmasından geçtiğini anlamak gerekiyor. Bütün bunların ötesinde direnişin başarısı için güncel görev, direnişçi işçilerin etrafına öncelikle Burmalı ve Kocaelili emekçilerden başlayarak, ülke çapında dayanışma ve destek barikatı örülmesi gerekiyor. Bu görev de başta komünistler olmak üzere sosyalist, devrimci örgüt ve çevrelerin aktif savaşımlından geçiyor. Komünistler, TKP Üyeleri bu bilinçle savaşımlı sürdürüyor.

TKP ÜYELERİ KOLEKTİFİ

22.05.2015

TKP ÜYELERİ'NDEN AÇIKLAMALAR

METAL İŞÇİLERİNİN DİRENiŞİ SEKTÖRÜN BÜTÜNÜNE YAYILIYOR

Metal işçilerinin direnişi domino etkisi göstererek sektörün bütün işletmelerini sarıyor, işçiler gerici işbirlikçi Türk Metal sendikasıdan kurtulmak için, özgüçleriyle direnişi sektörün bütününe yayıyor. 12 gününü tamamlayan direnişte işçiler otomotiv sektörü ve yan sanayiinden başlayan kıvılcımı beyaz eşya imalatı yapan işletmelere de yayarak yangını büyütüyor.

Bursa Renault'da işveren oyunlarına karşı gösterilen kararlılık diğer işyerlerinde çalışan işçileri de yüreklendiriyor; Otosan'da başlayan işçi kıyımına karşı direniş durmuyor, işçiler bu baskıya karşı dayanışmayı büyüterek cevap veriyor. Bursa'dan Kocaeli'ye, Ankara'dan Sakarya'ya, Eskişehir'den Aksaray'a ülkemizin bütün metal işletmeleri, Türk Metal'den istifa eden, sözleşmelerinde iyileştirme isteyen ve direniş nedeniyle hiçbir işçinin iş akdinin fesh edilmesini kabul etmeyen işçilerin kararlı direnişi ile çalkalanıyor.

Büyüyen direniş karşısında çaresiz kalan işbirlikçi tekeller, özellikle de Koç Grubu, işletmeleri sendika üyeliği konusunda taraf olmamaya özen gösterirken, avans uygulamasıyla işçilerin direnişini kırmanın hesabını yapıyor. Sarı Türk Metal'le yaptığı satış sözleşmesinin direnen işçilerce çöpe atıldığını gören işveren sendikası MESS ise Birleşik Metal-İş Sendikası'nın grev uygulaması karşısında çözülen işyerlerine, direnen işyerlerinin patronlarının da katılmasını engellemek için elinden gelen her türlü oyunu deniyor.



İşçilerin direnişi aslında sınıf sendikacılığı hareketine sürükleyici halkanın neresi olduğunu da gösteriyor. Direniş kıvılcımını çakan işyerlerinin de sonrasında direnişe katılan diğer işyerleri işçilerinin de ücret iyileştirmelerinde esas aldıkları örneği BOSCH işyerinde Türk Metal'in bağıtladığı sözleşme oluşturuyor. MESS'le yapılan grup toplu iş sözleşmesinin kapsamı dışında kalan ve sonrasında sadece BOSCH işletmesini esas alan toplu iş sözleşmesinin, neden diğerlerinden daha farklı ve iyi bir ücretlendirme ile sonuçlandığını direnen işçilere anlatma görevi ise sektörün sendikal önderlerine düşüyor. Sarı Türk Metal-İş Sendikası'ndan istifa ederek sektörün sendikal alternatifi olan DİSK üyesi Birleşik Metal-İş Sendikası'nda örgütlenen BOSCH işçileri, iradelerine ipotek koyan sarı sendika işveren ve devlet ortaklığına Birleşik Metal-İş Sendikası'nın da yetkiyi ayağa kalkan işçi yığınlarının fiili meşru gücüyle dayatmak yerine burjuva hukukunun labirentlerinde aramasının ilave olmasıyla başarısızlığa uğradılar. Ne ki bugün yaşananları o günlerden tahmin eden işverenler ve sarı sendika ortaklığı, BOSCH'ta çakan kıvılcımın söndürülmesini yapılabilecek daha iyi bir sözleşmede

TKP ÜYELERİ'NDEN AÇIKLAMALAR



görerek, gruptan daha iyi bir sözleşmeyi imzalamayı göze aldı. Ancak bugün ayağa kalkan metal işçilerinin direnişi ile oynanan oyun geri tepti ve sarı sendikayla işveren ortaklığının sonunu getirdi. Yani bugün ayağa kalkan işçi yığınlarının temel talebi olan ücret iyileştirmelerindeki temel kriter, sınıf sendikacılığı yolunu seçen BOSCH işçilerinin başlattığı kavganın bir kazanımı olan toplu iş sözleşmesidir. Dolayısıyla bütün eksiği ve yanlışı ile sınıfın daha iyi bir ücret ve daha demokratik bir çalışma yaşamı ve sendika hedefinin muhatabı, aslında sektörün sendikal alternatifi DİSK Birleşik Metal-İş Sendikası'dır. Ancak bu gerçeği direnen işçi yığınlarına bıkmadan anlatmak onların bilincinde bu gerçeğin ışığında gerekli sıçramayı sağlamak ise sınıf sendikacılığı hareketinin, sınıfın sendikal ve siyasal öncülerinin ısrarlı çabasını gerektirmektedir.

Sektörün bütününe yayılan bu direnişin geldiği nokta çok kritiktir. Çünkü kimi işletmeler işçilerin taleplerini kabul ettiklerini beyan ederek, hatta kimi seyyanen avans uygulamalarıyla işçileri iş başı yapmaya ikna etmekte ve kimi işletmelerde de başarılı olmaktadır. Bu durum, direnişin devam ettiği işletmeleri yalnızlaştırmakta ve direnişin temel başarısı olan işçi dayanışmasını bölmektedir. Nitekim kimi işletmelerde iş akdi fesh etme yoluna gidildiği konusunda haberler yayılmakta, bu da direnen işçilerde bir moral bozukluğu yaratmaktadır. Gerek işbaşı yapan işletmeler, gerekse direnişteki işletmelerde işçiler sarı Türk Metal-İş sendikasıdan istifa etmiş, ancak farklı bir sendikaya da üye olmamışlardır. Yani herhangi bir sendikal koruma şemsiyesinin altında değildirler. Bu durum işçilerin özellikle iş başı yapılan işletmelerde işverenlerce kolayca bölünüp parçalanıp içlerinden öncü

TKP ÜYELERİ'NDEN AÇIKLAMALAR

işçilerin iş akitlerinin feshedilmesi yoluyla işçileri öndersiz bırakmalarına uygun bir zemin sunmaktadır. Direnişçilerin tabiriyle 'Harranlı'lık bugün için bir güvenceden çok güvencesizlik sebebidir. Direnişin ilk günlerinde tüm işçilerin bir alternatif olarak dillendirdikleri 'Toyota-Honda Modeli' gelinen noktada direnişin zaafı olarak gündemdedir ve durum tüm direnişçilere ısrarla anlatılmalıdır.

Yine bugün direnişin en kritik sürecinde direnişçi işçiler arasında spontan hareketin başarısının verdiği özgüvenle yeni bağımsız bir sendika kuralım önerisi gelişebilir ki böylesi söylentiler direnişçi işçilerin arasından duyulmaktadır. Hatta işverenler sınıf sendikacılığının güçlenmemesi için bilinçli bir biçimde böylesi önerilerin direnişçi işçiler arasında yayılması için özel çaba sarf edebilirler. Ayrıca böylesi öneriler, direnişçi işçilerin kendiliğindenci bilincine çok da uygun gelebilir. İşveren sendikalarının en işçi düşmanı, en örgütlü ve en disiplinlisi MESS karşısında, onun kurumsal yapısı ve ideolojik aygıtları ve devletle ortaklığı karşısında çok çabuk başarısızlığa uğrayacak böylesi maceracı önerilerin direnişçi işçiler arasında yaygınlaşmasının önünü almak, böylesi öneriler ve 'Harranlı'lık alternatifleri karşısında ısrarla sınıf sendikacılığı alternatifini bu anlamda DİSK Birleşik Metal-İş Sendikası'nı öne çıkarmak yine sendikal hareketin, sınıfın siyasal ve sendikal öncülerinin önde gelen görevi olmalıdır.

Kendiliğinden patlayan ve tüm komünist, devrimci örgüt ve çevreleri yine hazırlıksız yakalayan direniş komünist, devrimci örgüt ve çevrelerin işçi sınıfından ne kadar yalıtık olduğunu bir kere daha göstermiştir. Kendi yalıtıklığını aşmanın yolu olarak artık klasik sendikal yapıların



yetersizliğini anlatarak yeni 'ara yüzler' yaratmak gerektiği söylemi direniş sürecinde bir kere daha çeşitli çevrelerce dile getirilir olmuştur. Bunu dile getiren çevrelerin direnişle bağı ise sadece iyi işçi kitlesi fotoğrafı yakalamak ve direnişe övgü düzen ama her satırında direnişle bağı dışardan olan yazılar yazmanın ötesine gidememektedir. Sınıfın içerisinde, onunla aynı çalışma ve yaşam koşullarını paylaşarak gerçekleştirilecek kahırlı ve uzun vadeli bir örgütlenme çalışmasını önüne koymayarak kısa vadede başarı yakalamayı amaçlayan, sendikaları 'sektörel işçi birlikleri' aracılığı ile etkilemeyi amaçlayan girişimler başarılı olmaktan uzak yaklaşımlardır. Sendikalar bütün eksiklerine rağmen işçi sınıfının ekonomik demokratik yığın örgütleri olarak halen işlevlidir ve daha çok uzun vade için de işlevli olacaktır. Esas olan tabanda geliştirilecek komünist bir siyasal örgütlenme ile sendikaları etkilemek, onları sınıf sendikası politikalarına çekmek, bilinen tarifiyle 'transmisyon kayışı' özelliği kazanmalarını sağlamak olmalıdır. Komünistler, TKP Üyeleri Kolektifi, bu temelde çalışmakta direniş barikatlarında metal işçileri ile birlikte savaşmaktadır.

TKP ÜYELERİ KOLEKTİFİ

27 MAYIS 2015

TKP ÜYELERİ'NDEN AÇIKLAMALAR

BÜYÜK DİRENİŞİN 2. YIL DÖNÜMÜ



2013 Mayıs'ında İstanbul'da başlayan ve çok kısa sürede tüm yurda yayılan büyük Haziran Direnişi 2. yılını doldurdu. "Bu daha başlangıç, mücadeleye devam" belgisiyle hafızalara kazınan büyük direniş, sürecin başındaki "Gezi Parkı'nın yok edilerek yerine Topçu Kışlası ve alışveriş merkezi yapılmasını engelleme" hedefini aşarak, tüm yurda yayılışı ve kitleselliği ile gerici-otoriter AKP uygulamalarına karşı özgürlük talebinin yükseltildiği bir sürece evrildi.

İşçi ve emekçiler başta olmak üzere her sınıftan, her yaştan kadın ve erkeklerin yer aldığı bu görkemli direniş, yığınlara en yaratıcı eylem biçimlerini kendi öz deneyimleri ile öğretti. Başta Taksim Meydanı olmak üzere ülkemizin en önemli meydanları özgürleştirildi, hürriyetin sesi ve soluğu günlerce yurdun meydanlarına taşındı. Halklarımız, başka bir dünyanın mümkün olduğunu, bunun bizim ellerimizde olduğu yaşayarak gördü, öğrendi. Bu büyük direniş karşısında gerici-otoriter AKP ise her tür terör yöntemine başvurarak binlerce kişinin yaralanmasına, sakat kalmasına ve yaşamını yitirmesine yol açtı.

İşte bu görkemli direnişin 2. yılı, yine AKP terörüne sahne oldu. Direniş "kabusundan" uyanamayan gerici-otoriter AKP, Taksim Meydanı ve çevresine kolluk güçlerini konuşlandırarak, meydanı insan-sızlaştırmak gibi zavallı bir uygulamaya başvurdu. Ancak bu görkemli direnişin coşkuyla anılmasına karşı koyamadı.

Büyük Haziran Direnişi'nin 2. yıl dönümünde, direnişte yitirdiğimiz arkadaşlarımızı, kardeşlerimizi saygıyla anıyor, tüm gücümüzle haykırmaya devam ediyoruz: "Bu daha başlangıç, mücadeleye devam!"

TKP ÜYELERİ KOLEKTİFİ

1 HAZİRAN 2015



TKP ÜYELERİ'NDEN AÇIKLAMALAR

GECE LEYLAK VE TOMURCUK KOKUYOR...

Partimizin sıra neferleri, önderleri; yoldaşlarımız Nazım Hikmet, Orhan Kemal ve Ahmet Arif'i yitirdiğimiz aydır Haziran ayı... Kalemimi yoksul halkın, işçi sınıfının emrine adanmış, işçilerin, emekçilerin, yoksul halkın şiirini yazan, romanını kaleme alan 3 komünist sanatçıyı, yoldaşlarımızı saygıyla anıyoruz.

Partimizin Merkez Komitesi üyelerinden, partimizin her kademesinde savaşmış, uluslararası işçi sınıfının büyük şairi Nazım Hikmet 3 Haziran 1963'te; Partimiz Adana İl Komitesi Üyesi, roman yazarı Orhan Kemal 2 Haziran 1970'te; Partimiz üyesi şair Ahmet Arif 2 Haziran 1991'de aramızdan ayrıldı.

Yeni kuşak komünistlere, sınıf intiharının en güzel örneklerini sunan, aydın üretiminin boydan boya işçi sınıfına adanabileceğini gösteren ve bu onurlu yolun nasıl yürünmesi gerektiğini işaret eden üç yoldaşımız, bugünkü komünistlerin savaşımında yaşamaktadır. Burjuvazinin tüm içini boşaltma uğraşına karşın yoldaşlarımızın idealleri, değerleri, savaşimleri, bugün yeni kuşak komünistlerin ellerinde yükselmektedir. Yoldaşlarımız savaşımı-

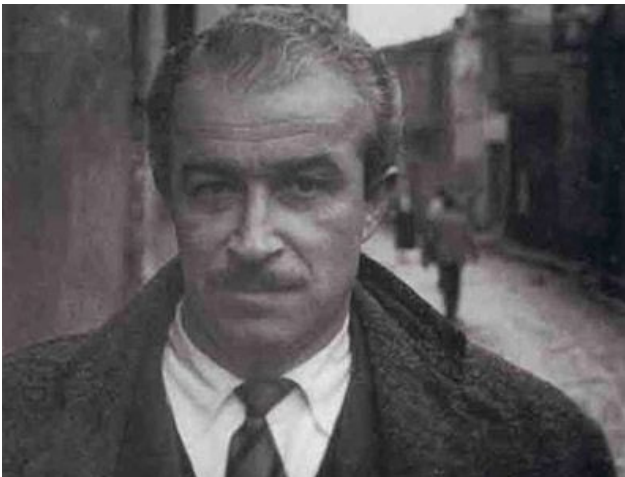
mızda, barikat boylarında, işçi sınıfının bilincinde kızıl bir bayrak gibi dalgalanmaya devam etmektedir.

TKP ÜYELERİ KOLEKTİFİ, büyük önderlerimize, yoldaşlarımıza savaşımın utkusu sözünü verir. Yoldaşlarımız, ilkerlerini, ideallerini yarınlara taşıyarak, zafer kazandığımız barikatlarda, muzaffer işçi sınıfımızla, bizlerle birlikte olacaklar. Anıları mücadelemize ışık olsun!

TKP ÜYELERİ KOLEKTİFİ

BASIN BÜROSU

2 HAZİRAN 2015



TKP ÜYELERİ'NDEN AÇIKLAMALAR**POLİTİKA GAZETESİ'NE SALDIRIYI KINIYORUZ**

Bir süredir yayında olan Politika Gazetesi, karanlık güçler tarafından saldırıya uğradı. Gerçekleşen silahlı saldırı sonucunda gazetenin bürosu talan edildi, içerideki eşyalar kırılıp döküldü, bir kişi de saldırıların darp ve tehdidine maruz kaldı.

Komünistler, bu tür ucuz saldırılara, baskı ve tehditlere hiçbir zaman papuç bırakmamıştır, bundan sonra da bırakmayacaktır. Yoldaşlarımıza, dostlarımıza karşı gerçekleştirilen bu saldırıyı şiddetle kınıyor, saldırganların derhal belirlenmesini ve cezalandırılmasını istiyoruz.

Bu vesileyle yoldaşlarımıza geçmiş olsun dileklerimizi sunuyor, kendileriyle dayanışma içinde olduğumuzun bilinmesini istiyoruz.

Politika Gazetesi yalnız değildir!

TKP ÜYELERİ KOLEKTİFİ

BASIN BÜROSU

4 HAZİRAN 2015

kararlı ve bilinçli yürüyüş
15-16 haziran
direnışı



ATILIM'dan**PARTİ YAŞAMI**

Aşağıdaki yazı, ATILIM'ın 1 Haziran 1979 tarihli sayısından alınmıştır.

POLİTİK SERGİLEME

İşçi-köylü emekçi yığınlar arasında yürütülen politik ajitasyon, ideolojik savaşımın önemli bir birleşenidir. Burjuva partilerinin politikalarının birbiri arından iflas ettiği, yığınların çıkış yolu aradığı bugünkü koşullarda bunun önemi daha da artmıştır. Genellikle hükümetten, bu arada CHP'den emekçilerin umutlarını kesme eğilimi başlamıştır. Bu süreç içinde emekçi yığınların kendi başlarına çıkış yolunu bulacaklarını ummak, kendiliğinden gelmeliğe boyun eğmektir. Bu süreci frenlemeye çalışmak da burjuvaziye yaranmak olur. Tersin, halk hareketinde olası hızlı kabarmalara hazırlıklı olmak, bu süreci bilinçli, örgütlü yığın çıkışlarıyla hızlandırmak günün sorunudur. Yığın hareketi önündeki başlıca ideolojik engelleri kırmak, önem kazanıyor. Bu da yığınların kendi deneylerinden yürüyerek burjuva reformizminin ve oportünizmin pasifliğe iten etkileriyle savaşmayı öne çıkarıyor. Öte yandan egemen güçlerin yıldırma - şaşırta

girişimlerine fırsat veren her türlü goşist, serüvençi görüşlere karşı çıkmayı gündeme getiriyor. Bunun yanısıra, halkın direnişine TKP'nin rotasında yol göstermek için politik ajitasyona yeni bir hız kazandırmak gerek.



Yaşam, emperyalizme bağımlı bu çürüyen kapitalist düzeni halkın gözünde yerden yere çalmak için sayısız olanaklar veriyor. Önemli olan, bunların sıcaklığı sıcaklığına değerlendirebilmeyi başarmaktır. Düzenin halk düşmanı özünü halkımızın bilincinde açığa çıkararak politik gerçeklerin sergilenmesini örgütleyebilmektir. Doğru, etkin bir ajitasyonu, politik gerçeklerin, parti politikasının

ışığında, günü gününe, çarpıcı ve canlı sergilenmesini ne kadar başarabilirsek, emekçi yığınlar eylem çağrılarımıza o kadar çok kulak vereceklerdir.

İşçi-köylü emekçi yığınların arasına, sınıf savaşlarının içine dalmak, TKP'nin programını, devrimci savaş çizgisini yığınlar arasında yaymak. Ülkemizi çıkmazdan ancak halk erkinin, ileri demokratik devrimin kurtarabileceğini göstermek. Politik gerçekleri gecikmeden, en yaygın biçimde açıklamak. Gerici-faşist güçlerin tüm saldırılarına yığınsal karşı çıkmak. Yığınları örgütlemek.

Hükümetten yüz çeviren ve daha henüz onu destekleyen güçleri, yığınları Ulusal Demokratik Cephe'ye kazanmak. Baş düşmana, emperyalizme, işbirlikçi tekeli burjuvaziye karşı birleşilebilecek en geniş güçlerin birliğini sağlamak.

TKP'nin öne koyduğu bu devrimci görevlerin çözümünde, politik gerçeklerin sergilenmesi, tutulacak önemli bir halkadır.